

Sipos György
 (1950–2018)

Sipos György 1950. július 9-én született Szegeden. A Kiss Ferenc Erdészeti Technikumot 1969-ben végezte el. Ezután közel 42 évet egy erdőgazdaságnál és ugyanabban az erdészkerületben szolgált le. 2010-ben vonult nyugállományba.

A Kisteleki Erdészetnél szakosított kerületi rendszerben kezdte az erdészkedést, majd az átalakulások során hagyományos kerületi rendszerben dolgozott.

1984-ben elvégezte a növényvédelmi technikus képzést és a kialakuló új növényvédelmi technológiákat az ő irányítása mellett vezették be az erdészeti gyakorlatba. Sikeres kísérletezés után a vadszőlő és más özönnövények visszaszorítására dolgozott ki megfelelő kezeléseket, amelyeket az erdészet eredményesen alkalmazott, elsősorban a fenyvesek felújításának vegyszerrel történt ápolásában. Ezeket a receptúrákat a mai napig felhasználja a munkahelye.

Munkahelyi társadalmi szervezetben vezető tisztséget töltött be, az erdészetvezetés szakmai döntéseit társadalmi háttérrel támogatva jelentős beruházások megvalósításához járult hozzá, amelyek a termelékenység és a dolgozók munkakörülményeinek javítását szolgálták.

Munkája mellett egyre több társadalmi megbízatást vállalt városában Sándorfalván. 2003-ban megalakították a Sándorfalvi Városszépítő és Környezetvédő Egyesületet. 2003-tól az egyesület alelnöke, 2006-tól 2010-ig az elnöke. A mintegy 42 főt, plusz 32 fő ifjúsági tagozatos diákokat magában foglaló egyesület fő tevékenysége Sándorfalva és környéke természeti és épített értékeinek megóvása, szépítése, feltárása, gyarapítása.

Pályázatokon elnyert pénzüsszegekből, valamint a DALERD Zrt. hathatós segítségével „Tan- és Sétáosvény”-t létesítettek az általa kezelt erdőben.

Nyugdíjazását követően a szomszédos Dóc községbe költözött és gyorsan beilleszkedett a falu közösségébe és annak meghatározó, elismert tagjává vált. Már erdész-ként ismerték és képviselőnek választották. Aktívan részt vett a Dóc Községért Egyesület életében.

Szép családi életet élt, feleségével három gyermeket neveltek fel és hathatós segítséggel alapozták meg életkedésüket.

A Csongrád Megyei Helyi csoportban 1980-óta vett részt az Egyesület munkájában. A helyi csoport tevékenységének fejlesztésében, a természetet szerető civilszervezeten keresztül vállalt szerepet. 2011. évben Elismerő Oklevél kitüntetésben részesült.

Május 25-én hirtelen érte a halál. Június 4-én Dóc község temetőjében helyezték örök nyugalomra. Ravatalánál a község polgármester asszonya méltatta személyét, búcsúztatta és köszönte meg munkáját.

Sere Ferenc

Dr. Szász Tibor
 (1923–2018)

*„Testvér, ha látsz a bükkös alján,
széltépett, árva, vad bogáncsol,
Suttogj el érte nagy titokba
a harmatkönnyes alkonyatba
egy hóféhér, szent imádságot”*

Wass Albert

Budapesten a Fasori református templomban vettünk búcsút az ERTI-től nyugdíjba ment, majd az OEE Szeniorok Tanácsában elnökként tevékenykedő egyik legregébbi Örökös Tagsági díszoklevel-

es, és Kaán Károly-díjas egyesületi tagunktól 2018. október 26-án. A búcsúbeszédet dr. S. Nagy László a Szeniorok tiszteletbeli elnöke tartotta az alábbiak szerint:

Tisztelt Rokonok, Szeniortársak. Elnök Úr, Kollégák, Gyászoló közösség! Nagy teher került a vállamra, amikor kedves Tibor bátyám megkért, hogy a földi életből történő távozás után megemlékezzek róla családjá, kollégái, barátai és ismerősei előtt.

Amikor igent mondtam, még nem gondoltam, hogy szinte lehetetlen feladatra vállalkoztam, hiszen a gazdag életből nehéz megidézni az emberit, értékrendjét. A gyászszal viszont kötelezően megfogalmazódik, miért tiszteltük Szász Tibor szeniortársunkat és hite szerint hogyan sáfárodott talentumával?

Kedves Tibor bátyám, leírhatatlan érzés a végső búcsúnál szavakká formálni az emberséged sajátosságait. Számtalan eredményes tevékenységedből nehéz kiemelni a pillanathoz tartozót. Enged meg, hogy mégis megemlítek olyan eseményeket, gondolatokat, amelyek „intelmeknek” is tekinthetők. Gondolataim elsősorban azokat illeti, akik nem tudják, hogy az Úr meghallgatta következő kérésed, miszerint „a *birtelen és készületlen haláltól ments meg Uram, engem!*” Te nyugodt lélekkel felkészültél rá, amit a közelmúlt időszakban történt megnyilvánulásaid igazoltak.

Ezért is örülök, hogy ez év április végi utolsó közös tarokk-összejövetelünk alkalmából átadhattam számodra az általad is szorgalmazott – a Szeniorok életéről elkészült *Számadás* című könyv tiszteletpéldányát.

A kezdedbe véve örömmel és köszönettel nyugtáztad, hogy ezt megélhetted, egyben búcsúztál is tőlünk a következő gondolatokkal: „*Kedves barátaim, úgy érzem ez az utolsó parti, amit itt együtt töltünk. Érzem, hogy már nem tudnék a továbbiakban olyan színvonalon játszani, amit elvárnék magamtól és ennek megfelelően töletek is.*” Ez a mondat nem csak az önmérsékleted, de egész lényedre, szakmai utadra is érvényes.

Együtt létünkön gyakran emlegetted kedves családod. Tibor fiadat, akivel együtt éltél. Miklós fiad, és feleségét, akik ugyan nem itthon élnek, de mindig számíthatnál rájuk is. Büszke voltál unokáidra, Andira,

aki New Yorkban van, és Gábor unokádra, aki jelenleg Sanghajban tartózkodik.

Úgy érezted, hogy azt a szellemi és erkölcsi tartást, amit tőled láthattak ők továbbviszik. Némi aggodás volt azért benned, hogy vajon az élet sodrásában a gyerekekkel meg tudják-e őrizni magyarságukat, székely származásukat?

Utóbbi találkozásainkon többször megemlítetted a vég közeledtét, kifejezve örömd, hogy hamarosan együtt lehetsz szeretett feleségeddel, Pirikével. Figyelemmel kísérve helyzeted alakulását október 5-én felkerestem utolsó szálláshelyed, hogy köszöntselek 95. születésnapodon. Sajnos érzed hamarabb beteljesült. Már nem adta meg nekem a találkozás lehetősége, mivel az Úr két nappal korábban szólított magához.

Tisztelt Gyászoló, Kollégák, Barátok! Dr. Szász Tibor bátyánk hamvainál megrendülten állunk, mert az erdészet „felvelő” korszakának egyik utolsó tagjától kényszerülünk búcsút venni. Azoktól a köztiszteltetű „veteránjainktól” kell elköszönni, akikről nemcsak a szakmai ismereteket, de a kollegialitást, az emberséget, pontosságot, kulturális viselkedésformáinkat sajátíthattuk el. Azokat, amelyek az erdészközösség igazi kötőanyagává váltak. A gyász különösen fájó, ha egy példaérték távozik közülünk. Tibor bátyánk a szakma technológiai megújítása mellett különös figyelmet fordított az emberre, a munkát végzők munkakörülményeire, éppen úgy, mint a nyugdíjasaink élethelyezete alakulására.

Kedves Tibor bátyám! Származási vonatkozásban egyéniségedet meghatározták az ősök, az erdélyi, székely összetartozás sajátosságai, a családban szerzett minták, az atyai intelmek. Nem véletlen, hogy Wass Albert-idézet szerepel, a fenti halotti értesítődön.

Büszkén emlegetted olykor Erdélyben történt személyes találkozásod Wass Alberttel. A lényedben a talentumaiddal történő jó sáfárodás erényei, mint kohóban nemesültek, és kifejezték az Isten, Haza, Család és emberi méltóság szellemiségét.

Azon kevesek közé tartoztal, aki még a Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karán szerzett diplomához, 2017-ben a 4. fokozatú rubin tisztelet diplomádat is átvehetted. Már Sopronban közösségi szolgálatot, közművelődési szerepet vállaltál. Akkor, amikor a háborús időszakban megnőtt az Ifjúsági Kör szerepe. Mint választott alelnök az ifjúsági kör megmozdulásai szervezésében nemzetmentő, értékörző tevékenységet végeztél.

Már pályád kezdetén az ERTI elődje, a Budakeszi Kísérleti Telep munkafiziológiai laboratóriumának vezetésével és az erdészeti munkatudományi osztály létesítésével bíztak meg. Vezetted az ERTI Gazdaságtani és Munkatani Főosztályát is. 1962-ben „summa cum laude” eredménnyel megvédted az egyetemi doktori disszertációd. Szakmai életutad végén az ERTI-ből mentél nyugdíjba is.

Megfellebbezhetetlen, hogy korosztályod tagjai az elmúlt század második felében – nevezhetjük az erdészet „arany korának” – különböző felelős beosztásokban irányították az ország erdőinek jelentős gyarapítását, gondozását, új technológiák gyakorlatba ültetését.

Te voltál az, aki az emberi munkát könnyítendő, a szerszámok, a gépek kapcsolására irányuló munkatudományi kutatásokat végeztél. Jelentős munkát végeztél a korszerű fahasználati szakkifejezések megalkotásában, azok értelmezésében. Foglalkoztál a fahasználat folyamatának racionalizálásával, a munkahelyek térbeli rendjének meghatározásával. Kidolgozója voltál a Fakitermelők Nemzetközi Versenyszabályzatának. Közreműködtél az *Erdészeti Lexikon* megírásában. Elnöke voltál a Fahasználati Ágazati Szabvány Szakértő Bizottságának. E néhány említett megbízáson túl számos szakmai tudományos és társadalmi szervezetnek, munkabizottságnak voltál tagja és elnöke. Munkáddal a szakunk szempontjából is széles körű nemzetközi elismertségre tettél.

Az Erdészeti Egyesület szervezői tevékenységében több évtizeden át önzetlenül, eredményesen közreműködtél. Egyesületünknek 1949-től voltál a tagja. Hosszabb ideig a választmányban, illetve az erdőhasználati és gépésztársaságban dolgoztál. Te „alkottad”, szerveztél meg a Szeniorok Tanácsát, amelynek 14 éven át választott elnöke, végül tiszteletbeli elnöke voltál. Megtiszteltetés volt a Te bizalmadból is e közösség „gondozását” 3 cikluson át ellátni.

Az OEE elnökség javaslatára létrehívtad az Erdészeti Alapítványt, és részt vettél a kuratóriumában. A szakunkat képviselted a MTESZ Szociális Bizottságában. Munkádat több kitüntetéssel ismerték el, jelentősebbek: az Örökös Tagsági Díszoklevél, és Kaán Károly-emlékérem.

Az igen gazdag szakirodalmi tevékenységed eredményéből nem mellőzhető néhány jellemző szám sem: 153 magyar, 4 idegen nyelvű önálló tanulmányt, 9 könyvet, 3 tananyagot írtál. Társszerzőként 20 könyv, 8 tananyag és 14 tanulmány megírásában működöttél közre.

Pályádat a közösség építése, az ember védelmét szolgáló eredményes tevékenység kísérte, amelynek sajátossága volt a tudományosság és az emberség. Te láttatad velünk az egyesületünk közéletének hagyományozható értékeit „becsület, kötelesség, a tisztesség” erény szavaink valóságát is.

A közösségépítés része volt a tarokk játékok is. Ahol hagyományörzőként példaképpé váltál. E tekintetben meg kell oszszam egyik tarokk társunk személyes élményét. Az egyik játék után megkérdezted: „Te, Bulek, ezt miért tetted, magyarázd meg! A Balek mondta: Tibor bátyám erre nincs magyarázat, nem tudom! Válaszul mondtad, azt elhiszem, hogy nem tudod, de hogy nincs magyarázat azt már nem. Jegyezd meg, Bulek, egy erdőmérnök azért mérnök, hogy mindent meg tudjon magyarázni!” Mindezt igaz szívvel és szeretettel mondtad.

Az én emlékképeimből még egy távolabbi személyes élmény kívánczik közlésre. 1962-ben, a Lillafüredi erdészet vezetőjeként veled szerveztük területünkön az ERTI-vel közös országos komplex gépésztési tapasztalatcserét.

A rendezvény estélyén a Palotaszálló – történelmi városok üvegablakaival díszített – Mátyás termében szakestélyt rendeztünk korabeli szakteknétyekkel. Te voltál a szakestély elnöke, *Madás Laci* bátyánk a kontrapunkt. Akkor még ritkaságnak tűnt az ehhez hasonló rendezvény. Madás Laci bátyánk – talán élcélődésből is, ami nem állt távol tőle – igen sokszor választok pontatlanul, amit Te nem fogadtál el és mindannyiszor eks-et „vezényeltél”. Végül a kollégák kérleltek az enyhítésre, nehogy megártson Laci bátyánknak a sok eks-phár ürtése.

Hiányod elfogadására nehéz felkészülni, mint ahogy arra is, hogyan őrizhetünk meg minél többet azokból az emberi értékekből, hagyományokból, tapasztalatokból, amelyeknek birtokosa voltál. Ezek azok, melyek erdélyi, nemzeti elkötelezettségű gyökerét képezték, a lelket táplálták bizonyosságát jelezve, hogy „csak lélekben erős emberek képesek egységes cselekedetekre”. A gyökérről pedig meghatározza létünket, a szakunkat és a jövőnket egyaránt.

Köszönök neked az együtt eltöltött napokat, szép órákat, amit tőled kaphattunk. Ígérjük, hogy az általad reményteljesebb új korszakba kormányzott – képletes –, csónakodban áthozott emberi méltóság erényeit, kulturális, kollegiális értékeket, hagyományainkat gyarapítani fogjuk. Az egyesületünk, a szeniorársak nevében megfogadjuk, hogy hagyatékunkért és hagyományainkért készek vagyunk mindenkor „küzdeni”.

A végső búcsú órájában az erdésztársadalom, szeniorok, kollégák nevében búcsúzom; az erdélyi *Reményik Sándor* versének talán legkifejezőbb soraival:

*„Mondom néktek: mi mindíg
búcsúzunk.*

*Az éjtől reggel, a nappaltól este,
A színekéntől, ha szürke por belepte,
A szöndtől, mikor hang zavarta fel,
A hangtól, mikor csendbe halkul el,
Minden szótól, amit kimond a szánk,
Minden mosolytól, mely sugárzott ránk,
....*

*Az álmainktól, mik nem teljesültek,
A lángjainktól, mik lassan kihűltek,
....*

*A kemény rögtől, min megállt a lábunk.
Mert nincs napkelte kettő, ugyanaz,
Mert minden csönd más, – minden
köny, – vigasz,*

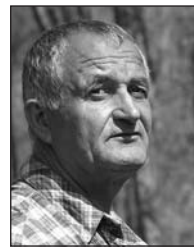
*Elfut a perc, az örök Idő várja,
Lelkünk, mint fehér kendő, leng utána,
Sokszor könnyünk se hull, szívünk se fáj.
Hidegen hagy az elhagyott táj, –
Hogy eltemettük: róla nem tudunk.
És mégis mondom néktek:*

Valamitől mi mindíg búcsúzunk.”

Kedves Tibor bátyánk, Isten veled, Üdv az erdésznék, Nyugodj Békében!

Dr. S. Nagy László

Szigeti Ferenc (1943–2018)

Szigeti Ferenc erdész-technikusként végzett Sopronban, a Roth Gyula Erdészeti Technikumban, abban az iskolában, ahol kiváló színvonalon sajtíthatata el az erdész szakma minden csínját-bínját.

Az onnét kikerülő diákok olyan alapot kaptak későbbi életükhöz, amivel magabiztosan állhattak meg helyüket a középfokú erdész szakma minden területén, sőt, számosan közülük magasabb szintre is eljuthattak.

Szigeti Ferenc a középiskola elvégzése után – az akkori elhelyezkedési lehetőségek mellett – a Videoton Veszprémi Gyár-egységénél kapott munkát, ahol művezető beosztásban dolgozott. Munkáját elismeréssel végezte, de az ottani körülmények között (ahogy maga mondta: kerítésen belül) nem érezte jól magát, lelke a szabad természetbe vágyott. Váltott tehát, és a balatonfüredi termelőszövetkezetben helyezkedett el. Itt erdész és személyzeti vezető munkakörököt töltött be egy személyben.

Ambícióját, törekvő magatartását jellemzi, hogy az ottani munka színvonala sem elégtette ki, többre, mindenekelőtt erdész közösségbe vágyott. Ezért 1980-ban jelentkezett a Balaton-felvidéki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Balatonfüredi Erdészetéhez, ahol felvételt nyert. Az erdészetben belül a közeli balatonfüredi kerület vezetésével bízták meg.

A minden iránt érdeklődő, fogékony erdész nagy ambícióval látott új munkájához; az erdészet közösségébe is hamar beilleszkedett. Eredményesen dolgozott, vezetői dícsérték, elismerték. Az erdőhöz való ragaszkodása, kapcsolatteremtő képessége, vidám természete átlagon felüli kollégává tették.

Ezt felismerve vezetői 1987-ben kiemelték, és az erdészetben belül fahasználati műszaki vezetői teendőkkel bízták meg. Ebben a munkakörben érezte magát a legjobban, kiemelkedő képességeit itt kamatoztathatta leginkább.

Egy belső átszervezés folytán, 1993-ban a munkakör megszűnésével visszakerült korábbi helyére a balatonfüredi kerületbe, itt dolgozott kerületvezető főerdészként 2004-ig, nyugállományba vonulásáig.

Szigeti Ferenc most eltávozott az élők sorából. De csak az hal meg, akit elfelejtnek. Emléke még nagyon sokáig itt marad volt kollégái, barátai között, színes egyénisége visszaköszön a fákból, bokrokból, virágokból; az erdő örök életéből.

Németh Sándor

